

Arrest

**nr. 173 666 van 29 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen werden op 29 november 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. POELMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 1 juni 2011 en op 19 september 2011 diende verzoeker aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 24 oktober 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 1 juni 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 16 november 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 19 september 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 21 februari 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 juni 2011 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 12 november 2013 bracht de ambtenaar-geneesheer een medisch advies uit.

Op 14 november 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 19 september 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.09.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

C., I. (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 16.11.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door C.I. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch verslag arts-adviseur d.d. 12.11.2013)

Derhalve:

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procédure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Op 14 november 2013 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer:

C., I. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoeker twee beslissingen aanvecht, met name enerzijds de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker voert echter geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

In twee middelen, waarvan de Raad het gepast acht ze samen te behandelen, voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsnorm, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht deze middelen toe als volgt:

“Bij beslissing gedateerd op 14.11.2013 werd de aanvraag van verzoeker die door verweester eerder ontvankelijk werd verklaard op 16.11.2013 uiteindelijk ongegrond verklaard.

De motivering bestaat enkel uit een zeer algemene verwijzing naar het voorgelegde medisch dossier en naar de formulering van art. 9ter in de wet van 15.12.1980.

Het medisch verslag dat bij de beslissing is gevoegd geeft een opsomming van een vijftal verslagen daterend uit de periode 12.5.2011 tot en met 12.9.2011.

Verder onderzoek is er niet gebeurd. Betrokkene wordt evenmin onderzocht door een geneesheer van verweester. Op grond van de voormelde medische attesten meent de arts-adviseur te kunnen besluiten dat bij ontslag uit revalidatie op 20 juli 2011 er nog een handdysfunctie was maar op basis van de leeftijd en de geplande thuisrevalidatie "mogen we veronderstellen dat betrokkene inmiddels volledig gerevalideerd is". Een dergelijke beslissing kan de toetssteen van de zorgvuldige rechtsvinding niet doorstaan.

Deze conclusie wordt trouwens manifest tegengesproken door het verslag van Dr. R. dd. 6.12.2013 welke bij huidig verzoekschrift wordt gevoegd en waaruit wel degelijk blijkt dat verzoeker geenszins volledig gerevalideerd is, en evenmin dat er momenteel geen actuele aandoeningen meer te weerhouden zijn.” (...)

“Rekening houdend met de feitelijke gegevens van de zaak zoals hierboven vermeld meent verzoeker voorts dat de bestreden beslissing ook tekortgeschoten is aan de vereisten gesteld door het redelijkheidsbeginsel (zie o.m. R.v.St., nr. 28894, 24 november 1987; R.v.St., nr. 46.329, 1 maart 1994; R.v.St., nr. 64.139, 22 januari 1997).

Het redelijkheidsbeginsel beperkt discretionaire bevoegdheden enkel doordat het niet duldt dat hetgeen beslist is, in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten waarop het besliste.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe dat oordeel over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt, en er in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is.(R.v.St., nr. 64.139, 22 januari 1997).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en op zich rechtens relevant zijn, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de beslissing welke op de grond ervan genomen is (R.v.St., nr. 47.148, 3 mei 1994, Arr. R.v.St., 1994). Er is schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing genomen wordt op grond van de motieven die weliswaar rechtens relevant aanvaardbaar en feitelijk juist zijn, maar waartegenover hetgeen beslist is in kennelijke wanverhouding staat (R.v.St., nr. 46.329, 1 maart 1994, T.Gem., 1995, 143; Arr. R.v.St., 1994). Bij arrest nr. 223 1961 van de Raad van State dd. 19 juni 2013 werd gesteld dat art. 9ter van de verblijfswet duidelijk verschillende mogelijkheden inhoudt, bijvoorbeeld dat de ziekte een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt en dat de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. Hierbij is de tweede mogelijkheid niet afhankelijk van de eerste. Dit blijkt duidelijk uit de tekst van de wet zelf. De Raad van State zegt dat de tekst van de wet duidelijk is. Deze duidelijke wettekst kan niet beperkter geïnterpreteerd worden door iets wat in de memorie van toelichting staat. De vermeldingen in de voorbereidende werken over de verwijdering van vreemdelingen zijn niet relevant voor beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf. Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is inderdaad een hogere norm dan de verblijfswet. In de zaak welke het voorwerp was van het arrest nr. 223.961 onderzocht de Dienst Vreemdelingenzaken niet of de aandoeningen van betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. In casu is dit evenmin gebeurd.

Alleszins blijkt dit niet uit de bestreden beslissing zelf, noch uit het verslag van de arts-adviseur. Verzoeker loopt wel degelijk het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst aangezien een persoon met de handicap van verzoeker ten gevolge van zijn ziekte niet in de maatschappij aanvaard wordt, hij niet meer zal kunnen werken om voor zijn inkomen te zorgen, en hij evenmin kan terugvallen op een adequate sociale zekerheid. Dit is immers een ander soort maatregel.

Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Deze wet schrijft voor dat een administratieve overheid haar beslissingen uitdrukkelijk moet motiveren, zo niet worden ze buiten toepassing gelaten. Concreet betekent dit dat men de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten gronde liggen. Verder moet de motivering afdoende zijn. Vage en niet dienende verklaringen, onjuiste, niet-valabele en gestandaardiseerde motiveringen zijn niet voldoende. (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VAN HEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, TVR, 1993/2, 67-71).

In casu kan men hoogstens spreken van een stereotype motivering en wordt er niet in detail ingegaan op de concrete gegevens van het dossier."

Er moet vooreerst worden benadrukt dat de Raad *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Stukken die niet voorlagen aan het bestuur op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, zoals het medisch attest van Dr. R. van 6 december 2013 dat verzoeker thans bij het verzoekschrift heeft gevoegd maar dat dateert van nadat de bestreden beslissing werd genomen, kan de Raad dan ook niet in zijn beoordeling betrekken.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel als specifieke toepassing daarvan, merkt de Raad op dat deze beginselen de Raad niet toestaan het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te

bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan ze werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan zij werd genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat de verblijfsaanvraag van verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Vervolgens wordt uiteengezet dat het aangehaalde medisch probleem van verzoeker niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen, nu blijkt uit het medisch verslag van de arts-attaché van 12 november 2013 (onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing gevoegd) dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden kunnen worden. Derhalve besluit de gemachtigde dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Verzoeker bekritiseert de motivering van de bestreden beslissing ook inhoudelijk, waardoor hij aangeeft deze motieven te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd. Hij meent dat er hoogstens sprake is van een stereotiepe motivering en dat er niet in detail wordt ingegaan op de concrete gegevens van het dossier.

Het afdoende karakter van de motivering en de beweerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker eveneens geschonden acht.

Deze bepaling luidt in zijn eerste paragraaf als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

*gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)"*

Zoals verzoeker aangeeft, houdt deze bepaling duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 september 2011 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij hij medische verslagen voegde van verschillende artsen uit de periode mei 2011 en september 2011. Uit deze verslagen bleek dat verzoeker een CVA had, waarvoor hij eerst werd gehospitaliseerd en vervolgens ambulante revalidatie onderging die langzaam maar gunstig evolueerde.

Op basis van deze medische attesten bracht de arts-attaché op 12 november 2013 een medisch advies uit. Dit medisch advies, waarop de thans bestreden beslissing volledig is gesteund en waartegen verzoeker kritiek in wezen is gericht, luidt als volgt:

"Graag kom ik terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19/9/2011.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Verslag (d.d. 12/05/2011) van dr. M. waaruit blijkt dat betrokkene een CVA had;*
- *Verslag (d.d. 6/6/2011) van dr. V., neuroloog, waaruit blijkt dat betrokkene recent gehospitaliseerd werd omwille van een CVA;*
- *Verslag (d.d. 21/06/2011) van dr. M. waaruit blijkt dat betrokkene nog ambulante revalidatie nodig heeft;*
- *Verslag (d.d. 20/07/2011) van dr. DS, fysische geneeskunde, waaruit blijkt dat betrokkene werd ontslagen uit de revalidatieafdeling. Er is een trage maar gunstige evolutie met nog handdysfunctie.*

' Patiënt behelpt zichzelf;

- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 10/09/2011) ingevuld door dr. B., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een hemiplegie links had ten gevolge van een CVA. Revalidatie is bezig;*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 39-jarige man in 2011 een beroerte had met een hemibeeld links. Bij ontslag uit revalidatie op 20 juli 2011 was er nog een handdysfunctie maar op basis van de leeftijd en de geplande thuisrevalidatie mogen we veronderstellen dat betrokkene inmiddels volledig gerevalideerd is.

Er zijn bijgevolg geen actuele aandoeningen of behandelingen te weerhouden.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Hieruit blijkt dat de arts-attaché wel degelijk rekening heeft gehouden met de concrete gegevens van het dossier, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt. De arts-attaché heeft eerst beknopt de inhoud samengevat van alle medische stukken die door verzoeker in het kader van zijn aanvraag werden voorgelegd. Waar verzoeker aanhaalt dat de arts-attaché geen verder onderzoek heeft uitgevoerd of verzoeker niet zelf heeft onderzocht maar zich heeft beperkt tot de voorgelegde medische stukken, wijst de Raad erop dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet weliswaar in de mogelijkheid voorziet voor de arts-attaché om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid en geen verplichting. Het is de arts-attaché aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Uit het medisch advies blijkt dat de arts-attaché zich *in casu* voor zijn onderzoek inderdaad heeft gebaseerd op de stukken die verzoeker had voorgelegd. Anders dan wat verzoeker voorhoudt, heeft de arts-attaché zich daarbij niet beperkt tot een loutere opsomming van de voorgelegde attesten, maar heeft hij hieruit tevens geconcludeerd dat verzoeker in 2011 een beroerte had met een hemibeeld links, waarbij er bij het ontslag uit revalidatie op 20 juli 2011 nog een handdysfunctie was, maar waarbij op basis van verzoekers leeftijd (39 jaar) en de geplande thuisrevalidatie kan worden verondersteld dat verzoeker inmiddels volledig gerevalideerd is, zodat er geen actuele aandoeningen of behandelingen te weerhouden zijn.

De Raad kan deze beoordeling niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten. Uit het meest recente medische stuk dat verzoeker had voorgelegd, namelijk het standaard medisch getuigschrift van 10 september 2011, bleek immers dat verzoeker bezig was met revalidatie, nu hij een hemiplegie links had ten gevolge van een CVA. Bovendien wordt letterlijk in het door verzoeker voorgelegde attest van 21 juni 2011 door de behandelende arts gesteld dat een revalidatie van twee jaar is voorzien, te tellen vanaf de beroertedatum. De beroerte heeft plaats gevonden op 13 april 2011. De Raad acht het dan ook niet onredelijk van de arts-attaché om bij het opstellen van het medisch advies op 12 november 2013, meer dan twee jaar na de datum van beroerte, te stellen dat verzoeker gezien zijn jonge leeftijd en gezien de geplande revalidatie ondertussen volledig gerevalideerd zou zijn. De Raad stipt in dat opzicht aan dat het in het kader van een wederkerig bestuursrecht aan verzoeker toekwam om in afwachting van een beslissing aangaande zijn verblijfsaanvraag deze aanvraag zo nodig te actualiseren door recentere medische stukken toe te voegen aan zijn dossier die een actueler of vollediger beeld geven van zijn medische situatie. Nu verzoeker dit echter heeft nagelaten, kan hij thans de gemachtigde en de arts-attaché niet verwijten onzorgvuldig te hebben gehandeld bij de feitenvergaring of bij het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker thans bij het verzoekschrift een recenter medisch stuk voegt van 6 december 2013, werd *supra* reeds gezegd dat de Raad hier geen rekening mee kan houden. Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat dit stuk bovendien eveneens spreekt over restletsels die 2,5 jaar na de beroerte gestabiliseerd zijn.

Aangaande verzoekers bewering dat in de bestreden beslissing of in het medisch advies geenszins wordt ingegaan op het tweede luik van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name de vraag of verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in zijn land van herkomst, wijst de Raad erop dat de arts-attaché in zijn medisch advies heeft vastgesteld dat er geen actuele aandoeningen of behandelingen meer kunnen worden

weerhouden. Zoals *supra* besproken, kon de arts-attaché op grond van de voorgelegde medische stukken in redelijkheid tot dit besluit komen. Nu geen actuele aandoening of behandeling kon worden weerhouden, waren de gemachtigde of de arts-attaché er ook niet toe gehouden om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en konden de arts in het advies en de gemachtigde in de bestreden beslissing in redelijkheid motiveren dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd, zodat een schending van de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat de gemachtigde of de arts-attaché de beslissing respectievelijk het advies onzorgvuldig heeft voorbereid, of op een onredelijke of onevenredige manier heeft genomen in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

De middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES